

Và không của ai khác. —J.

Nếu bạn nhặt được nó, đừng mở trước tiếng sấm.

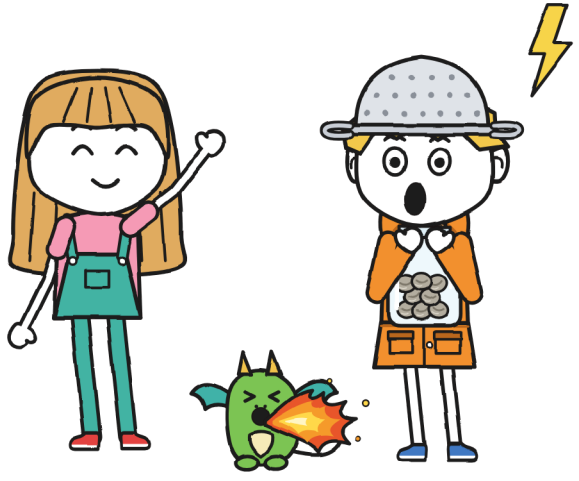

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện: cậu đừng làm theo. Nếu kéo dài vài trang thì có ghi TỪ ĐÂY và ĐẾN ĐÂY. Khi có giông thật, hãy xem trang cuối. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 2

Không mở trước tiếng sấm

Lui Eriksson

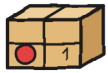

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 2
Không mở trước tiếng sấm
Tập thứ hai của bộ truyện. Tập đầu: “Gói hàng này cắn”.
Lời và tranh: Lui Eriksson
Bản tiếng Việt: LinguAula
CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+
Xuất bản lần đầu: 2026
© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.
Phông chữ: Andika, Patrick Hand, Pangolin và IBM Plex Mono (giấy phép SIL OFL).

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Không có tiếng sấm nào bị thương trong lúc viết cuốn sách này. —J.

CHƯƠNG 1

Thợ săn giông

Ở cửa hàng đối diện nhà tớ có một gói hàng đang run.

Thứ Bảy tuần trước nó chỉ nhúc nhích đúng một lần. Từ đó đến giờ nó chưa ngừng: một cái run nhỏ mà liên tục, như con chó con ngồi trong phòng đợi của bác sĩ thú y. Bảy ngày rồi. Mỗi ngày run thêm một chút.

Còn tớ thì có cuốn sổ mới.

Cuốn sổ 1 của tớ hết rồi. Cô Mara, chủ cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi, đưa tớ cuốn này: bìa xanh, và con dấu đỏ của cửa hàng ở một góc. Ở trang đầu tớ viết tên sổ, có thêm một chữ mới:

SỔ GIAO HÀNG 2 · của Guni. CHÍNH THỨC.

"Chính thức" nghĩa là tớ đọc trước. Một cách chính thức. —J.

Cô Mara bảo sổ chính thức thì không được vẽ bậy. Rồi sẽ biết: cuốn này đã có một bức vẽ rồi.

Về cuốn sổ cũ thì chỉ cần biết thế này: hai thứ Bảy trước, Julita (bạn có những ghi chú xanh lá) và tớ đã giao, giữa đêm, qua một cái cầu ván và không có người lớn nào đi cùng, một quả trứng mà suốt mấy năm chẳng ai giao nổi. Giờ nó là Mẩu, một con rồng con bắt chước tớ mọi thứ. Cô Mara, cô phù thủy của cửa hàng, phạt cả bọn: mỗi thứ Bảy có mặt ở đó lúc mười giờ. Tớ là đứa mới của khu phố, và gần như mọi thứ của tớ vẫn còn nằm trong thùng.

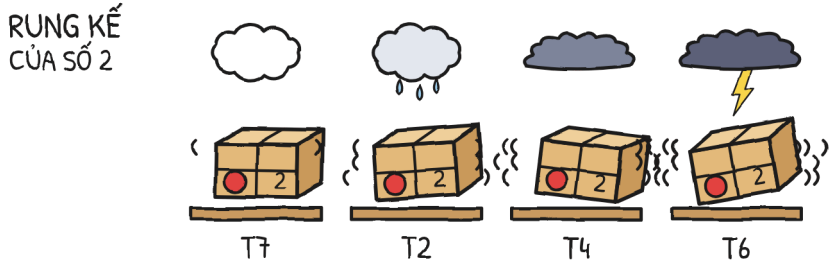
Gói đang run là gói số 2. Nó nằm trên cái kệ hàng trả lại, và có một cái nhãn mà tớ thuộc lòng: cả tuần nay chiều nào tớ cũng đọc nó, đứng yên, không đụng vào, trong lúc cô Mara làm như không thấy tớ:

- SỐ 2 · DỄ VỠ.
- NƠI ĐẾN: Flora, 9 đường Kênh.
- HƯỚNG DẪN: KHÔNG MỞ TRƯỚC TIẾNG SẤM.
- NGƯỜI GỬI: R.

Xung quanh nó là hai mươi ba con dấu TRẢ LẠI. Tớ đếm hai lần, phòng khi có con nào rơi mất.

Hàng trả lại là những gói không ai giao được: nếu người nhận không ký bằng mực không xóa được, đến bình minh nó bay về cái kệ của mình, xếp hàng, như bầy vịt. Còn mười chín gói: cô Mara ghi lên tường bằng màu xanh lá, nét chữ của Julita, mà thứ gì Julita viết bằng xanh lá thì không xóa được. Tất cả đều do cùng một người gửi, R., người mà chỉ biết mỗi một điều là chữ xấu kinh khủng.

Chiều nào tớ cũng ghi nó run bao nhiêu và trời thế nào: thế là có RUNG KẾ CỦA SỐ 2. Hôm thứ Sáu, đám mây đã mang theo một tia chớp bên trong.

Nó không run vì sợ: nó run vì giông sắp tới. Thứ Bảy, sáu giờ chiều. Tớ đã xem dự báo thời tiết sáu lần. —J.

Tớ đọc ghi chú hai lần. Lần thứ hai thì chỉ đọc đoạn sáu giờ.

Thứ Bảy, lúc mười giờ, cô Mara —mũ tím, con dấu tóe tia lửa mùi nến vừa tắt— đợi bọn tớ sau quầy, hai tay ôm gói số 2. Không phải trên kệ: trên tay cô. Cạnh con dấu vẫn là con ếch cao su, của tớ từ lúc nó thôi không còn của ai. Còn Tonio, người giao hàng của CHỚP, đứng đó với cái mũ bảo hiểm trên đầu: các thứ Bảy cũng là hình phạt của cậu ta, và Tonio chịu phạt y như giao hàng, đúng giờ và không bỏ bớt thứ gì.

—Hai mươi ba lần cô đã mang nó đi —cô Mara nói—. Và chưa lần nào có giông.

Cô Mara lần ngón cái dọc theo cái nhãn. Tớ nhìn ra cửa kính, ngày một xám hơn: chuyến đi hôm nay sẽ không giống những chuyến trước.

—Gói này —cô Mara tuyên bố— các cháu sẽ giao. Chiều nay.

Julita nhảy cao đến nỗi suýt chạm vào tấm biển CÒN 19, và chưa kịp rơi xuống đã nói liền một mạch. Tớ thì không nhảy: tớ cứ nghĩ mãi về hai chữ "chiều nay" và về một con số, sáu giờ, nặng hơn cả cái gói.

Cô Mara đặt ra ba điều kiện và đếm bằng ngón tay:

1. Các cháu đi lúc năm giờ, trước khi giông kéo tới, và ở lại nhà bà Flora cho đến khi giông qua.
2. Gia đình các cháu đã biết rồi, và bà Flora cũng vậy.
3. Quy tắc là quy tắc trên nhãn: không mở trước tiếng sấm. Và phải là tiếng sấm ngay trên đầu: sấm ở xa thì không tính.

Tớ nhận ra mánh ấy: gần như đúng là những điều cô Vera, chủ của Mẩu, đã mắng bọn tớ, nhưng nói trước chứ không phải sau. Cô Mara không có mặt hôm bị mắng mà vẫn biết hết: ở khu này, chuyện bị mắng bay tới trước cả các gói hàng.

—Còn cô thì không đi ạ? —Julita hỏi.

—Cô có việc phải làm ở đây —cô Mara đáp, rồi nhìn qua cửa kính ra bầu trời đang dần xám lại.

Cuối quầy có một cái chăn gấp gọn, một đôi bịt tai trượt tuyết và một cái xoong. Tớ thấy hết. Tớ nhìn chằm chằm vào cái gói.

Rồi Julita quay sang nhìn tớ.

—Cậu có thích giông không?

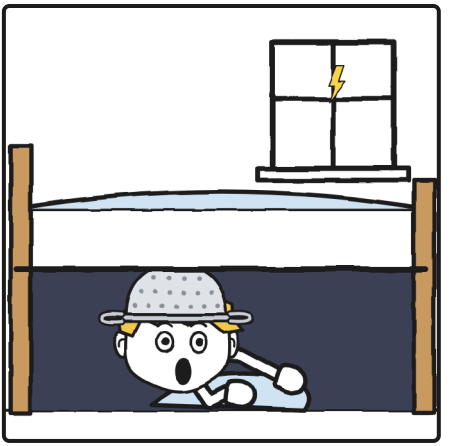
Bạn ấy hỏi thế mà nhìn thẳng vào mặt tớ. Tớ có thể nói sự thật. Tớ đã nói thế này:

—Thích lắm. Ở khu phố cũ của tớ, tớ là thợ săn giông chuyên nghiệp.

Ở cuốn sổ kia, một lời nói dối mất một ngày một đêm mới bay về. Ở cuốn này tớ quyết định rút ngắn đường đi cho nó: tớ vẽ lời nói dối ngay sáng hôm đó và, trong khung bên cạnh, sự thật.

Cái rá hồi đó là cái rá trong bếp nhà tớ, bằng thép, có hai quai. Nó không cản được sét. Nhưng với tớ thì có cái gì đó đội trên đầu cũng đỡ. Giờ nó đang nằm trong một cái thùng chuyển nhà nào đó, cạnh cây kéo mà mẹ tớ tìm cả tuần nay.

Julita dạy tớ cách đếm một cơn giông, ngay trong sổ của tớ, chẳng xin phép và bằng màu xanh lá.

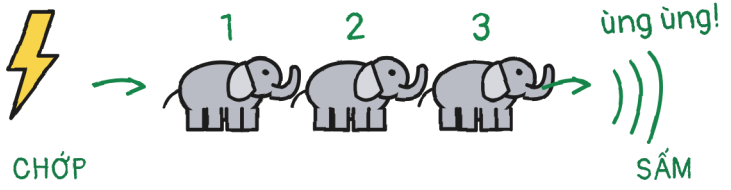
Người ta đếm từ lúc chớp đến lúc sấm, bằng voi: "một con voi" kéo dài khoảng một giây, và cứ ba con là một ki-lô-mét. Nhờ thế biết được, đại khái, tia sét kia đánh cách bao xa; còn tia tiếp theo sẽ đánh ở đâu thì không. Cách đếm cũng không nói khi nào thì được ra ngoài, và cái đó, theo Julita, là một quy tắc khác, không có hình vẽ: nửa tiếng, tính từ tiếng sấm cuối cùng.

Tớ thử đếm thầm và ra toàn những con voi siêu nhanh, loại chẳng dùng được. Tớ chẳng cần đếm gì cả, vì tớ thích giông mà, nhưng tớ vẫn ghi lại, phòng khi cần.

Tonio đọc cái nhãn qua vai tớ, như cậu ta vẫn đọc mọi thứ không phải của mình.

—CHỚP không giao hàng khi có giông —cậu ta nói, rồi chỉ cho bọn tớ dòng chữ nhỏ trên cái ba lô vàng: GIAO HÀNG CHỚP ·

TRONG MƯỜI PHÚT HOẶC MIỄN PHÍ và, dưới kính lúp của Julita, một dấu sao: *Trừ khi có giông.

một con voi, hai con voi, ba con voi...

1 con voi = 1 giây

3 con voi = 1 ki-lô-mét (khoảng vậy)

0 con voi = NGAY TRÊN ĐẦU!

↖ Đó là tiếng sấm trên nhãn.
Sấm ở xa thì không mở được gói.

Đếm được nhiều voi hơn: tia sét đó đánh xa hơn.

Nếu nghe thấy sấm, dù ở xa: vào chỗ trú ngay!

—Chưa có giông mà —Julita chỉ ra.

Tonio xem lại dòng chữ nhỏ, xem có chữ nào nói về "chưa" không. Không có chữ nào.

Thế là Tonio đi cùng bọn tớ. Cậu ta đếm voi một phát, "mộthaiba!", như đang đếm một chuyến hàng. Theo Tonio thì giông nào cũng cách đúng một ki-lô-mét. Tớ không biết đó là can đảm hay là thiếu voi.

Lúc năm giờ, tớ chạy sang nhà lấy áo mưa; Julita đợi tớ ở cổng chung cư. Mẹ tớ đứng đợi ở cửa căn hộ, cái áo mưa lủng lẳng trên tay. Mẹ có một lý thuyết về màu cam: nó nhìn thấy từ xa. Tớ chưa bao giờ biết mẹ định đứng nhìn từ đâu.

—Mặc cái màu cam đi con —mẹ nói—. Con chắc là muốn đi chứ? Con mà, mỗi lần sấm...

—TẠM BIỆT MẸ!

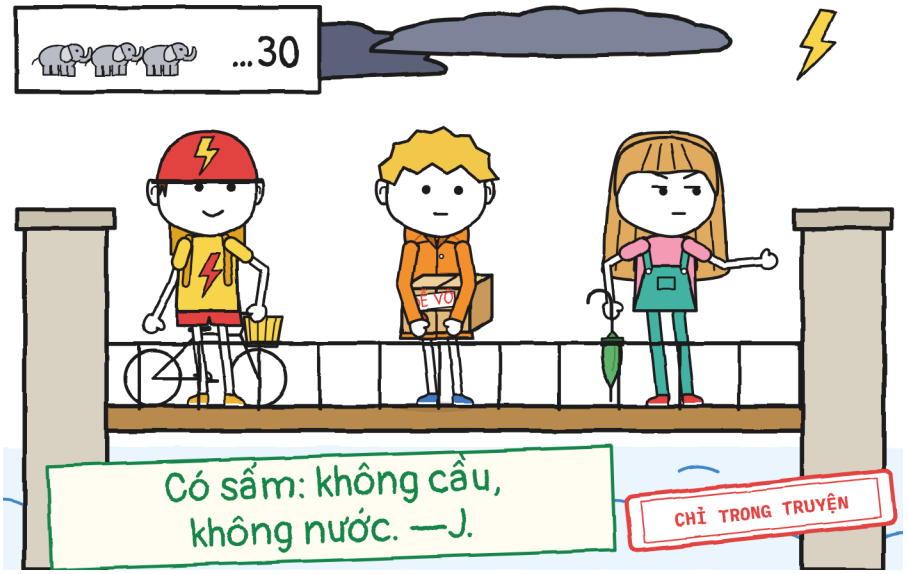
Tớ chạy xuống cầu thang, hai bậc một. Tớ đã tính rằng với tiếng vang của cổng, nửa câu của mẹ sẽ rơi rụng dọc đường. Nó không rụng. Julita đang đứng dưới kia.

"Con mà, mỗi lần sấm..." Gì? —J.

Bọn tớ qua Cầu Lớn dưới bầu trời mỗi lúc một đen hơn. Ban đêm người ta nâng cầu lên cho tàu thuyền đi qua; ban ngày ai cũng qua được, và giờ đó chỉ có bọn tớ và một ông đang vội đi ngược chiều, mà đó là chiều đúng khi sắp có giông. Tớ cầm gói số 2 bằng cả hai tay, rất thẳng. Tonio dắt xe đạp: đó là lần chậm nhất tớ thấy CHỚP đi mà không bị lạc.

Đi qua giữa cầu, Julita chào mặt nước bằng cách của bạn ấy, khô khốc: một cái vẫy tay ngắn, không cười, như chào một người mình không ưa. Bạn ấy làm thế từ cái đêm ở cầu ván. Tớ nghĩ đó là thỏa thuận: bạn ấy chào, và nước cho bạn ấy đi qua.

Ở rất xa, bầu trời bừng sáng.

Chỉ là một cái nháy sau đám mây, không tiếng động, như khi ai đó bật rồi tắt đèn trong một căn phòng mà mình không ở trong đó. Julita đứng khựng lại và đếm voi thầm, mắt nhắm. Bạn ấy đếm đến ba mươi mới nghe thấy gì. Tớ đếm cùng, trong đầu, với mấy con voi siêu nhanh của tớ, và ra bốn mươi hai.

Ùng ùng.

—Khoảng mười ki-lô-mét tới tia sét đó —bạn ấy tính—. Dự báo bảo giông sẽ tới lúc sáu giờ.

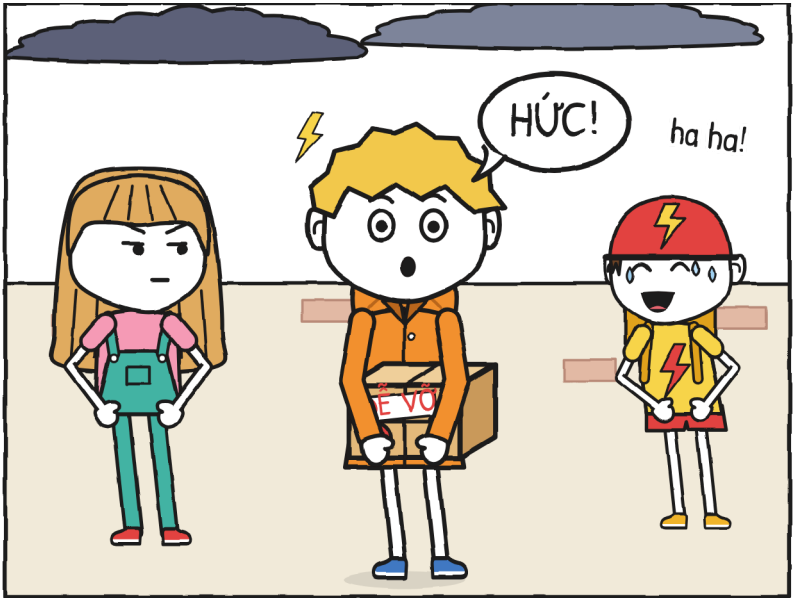
—Có sấm rồi! —Tonio kêu lên—. Giờ mở được chưa?

—Để mở gói thì cái đó không tính —Julita nói, mắt vẫn nhắm—. Nó ở xa mười ki-lô-mét; tiếng sấm trên nhãn là tiếng ngay trên đầu: không con voi nào. Nhưng giờ đã nghe thấy rồi: vào chỗ trú thôi! Chạy!

Tớ chạy một mạch tới đường Kênh, làm như chưa nghe thấy gì cả. Không nghe tiếng ùng ùng, cũng không nghe chuyện sáu giờ.

—Vừa rồi là một tiếng hức hả? —Julita hỏi, chân không chậm lại.

—Không —tớ nói—. Hức!

Tonio gập người xuống ghi đông và cười đến nỗi cái xe đạp chao sang một bên. Julita thì không cười. Bạn ấy nheo mắt, như khi đọc một thứ không được viết ra.

Một tiếng sấm, một tiếng hức: tớ bị thế từ bé. Nếu giông ở xa thì chỉ một cái; nếu giông ngay trên đầu thì có cái nữa, rồi cái nữa, cứ ba giây một cái, cho tới khi giông đi mất. Đó không phải sợ. Đó là việc cơ thể tớ tự làm mà chẳng hỏi ý tớ, như lớn lên hay

hắt hơi, và, như lớn lên, nó không dừng lại chỉ vì mình làm mặt gì đó. Tớ biết vì tớ đã thử với đủ mọi kiểu mặt.

Cái đó gọi là sợ. —J.

Ở đường Kênh, cô Vera, người tóc đỏ, đã đợi bọn tớ ở cửa Nhà Rồng, sát nhà bà Flora, với Mẩu trong tay. Mẩu vừa thấy tớ là làm mặt giống tớ: lúc nào nó cũng thế, nhìn tớ một giây, xem tớ đang mang vẻ mặt gì rồi tự đeo lên.

Tớ đặt gói số 2 vào giỏ xe đạp của Tonio rồi dang rộng hai tay.

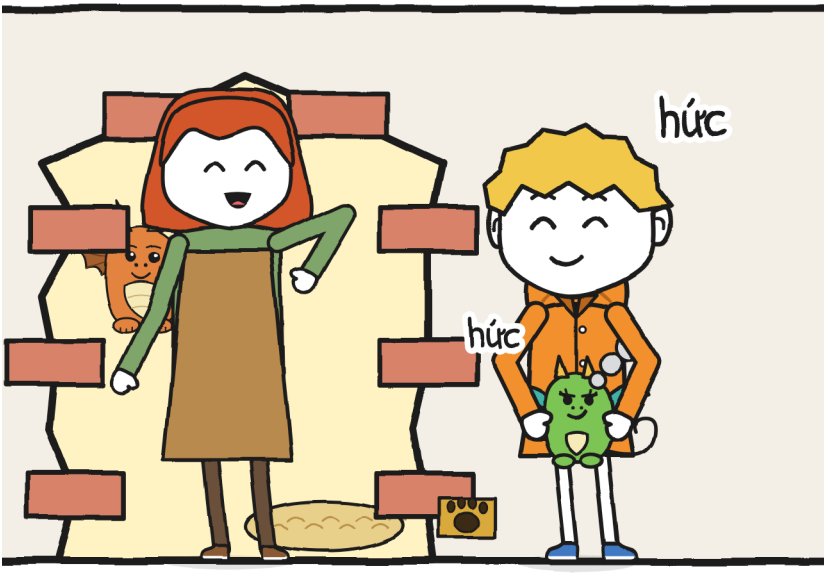
—Đây là cơn giông đầu tiên của nó —cô Vera nói, rồi đặt nó vào tay tớ—. Nó bắt chước cháu mọi thứ, Guni. Cả những gì cháu cảm thấy. Nếu nó sợ, đừng kéo nó ra: nó sẽ bám lại. Khi giông qua, gõ ba cái vào tường rào ở sân nhà bà Flora, cô sẽ tới đón.

—Cháu chẳng cảm thấy gì hết —tớ đáp—. Cháu thích giông lắm.

Tớ nói thế mà ưỡn ngực, và Mẩu trong tay tớ cũng ưỡn ngực y như vậy, cổ vươn dài: hình ảnh sống động của một người rất thích giông, ở hai cỡ. Cô Vera nhìn cả hai đứa, đứa này nằm trên đứa kia với cùng một vẻ mặt, và không nói gì. Cô Vera giữ mọi chuyện lại cho đến khi cần.

Ở xa, sấm nổ. Tớ nấc. Mẩu cũng nấc, và khói phụt ra từ mũi nó.

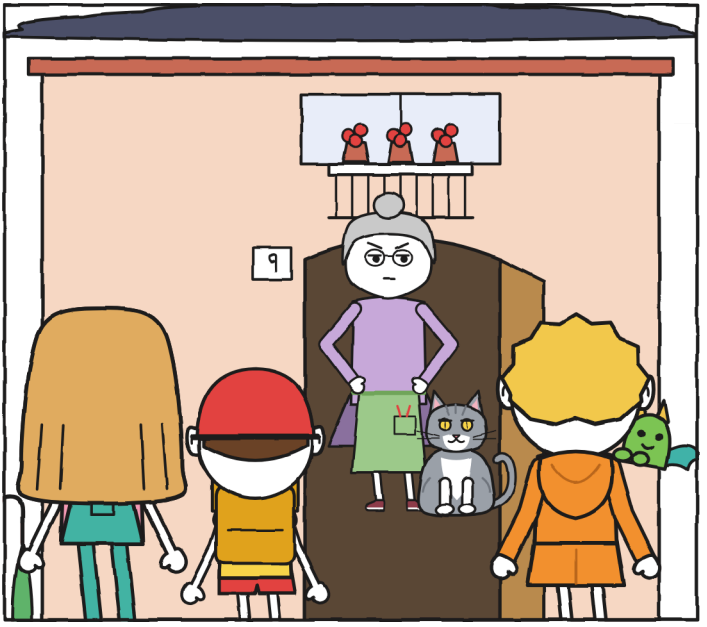
—Vào trong, nhanh lên —cô Vera cắt ngang, rồi đẩy bọn tớ về phía cửa nhà bà Flora.

Nhà bà Flora là nhà có hoa phong lữ, cái ban công mà hai thứ Bảy trước có một bà nhìn bọn tớ từ đó, tay giơ cái bình tưới giữa không trung.

Bà mở cửa trước khi bọn tớ kịp gõ: một bà búi tóc xám, đeo kính, mặc tạp dề làm vườn màu xanh lá đầy túi và, giữa hai bàn chân, một con mèo xám ngực trắng nhìn bọn tớ như nhìn một gói hàng không phải của nó. Bà nhìn cái hộp. Nhìn bầu trời. Nhìn Mẩu. Theo đúng thứ tự đó, và mỗi thứ bà dành cho một khoảng thời gian y hệt nhau, mà khoảng đó thì ngắn.

—Rồng con của cô Vera đấy. Đừng để nó thiêu cháy dương xỉ của bà —bà nói—. Vào đi, mưa tới rồi. Nhưng bà báo trước: bà không ký nhận đá đâu.

9

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Cuốn sách này có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và có hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L kể câu chuyện từng trang một, với cùng những bức tranh và ngày càng nhiều sắc thái hơn. Cỡ XL là tiểu thuyết: vẫn câu chuyện ấy, nhưng có chỗ cho mọi điều Guni nghĩ mà không nói ra.

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Mỗi người một cỡ. Cùng một cơn giông. —J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com (kèm các bài tập của cỡ L)